

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	(๕)
คำนำผู้แปล	(๑๓)
ลำดับเหตุการณ์ในชีวิตและงานของฌอง-ฌากส์ รูสโซ	(๒๓)
คำนำผู้ประพันธ์	(๓๑)

ตอนที่หนึ่ง

บทที่หนึ่ง	สาระของตอนที่หนึ่ง	๓
บทที่สอง	สังคมเริ่มแรก	๕
บทที่สาม	สิทธิของผู้แข็งแรงที่สุด	๙
บทที่สี่	การเป็นทาส	๑๑
บทที่ห้า	จึงเป็นต้องหวนกลับไปสู่อุดมครั้งแรกเสมอ	๑๙
บทที่หก	ข้อตกลงทางสังคม	๒๑
บทที่เจ็ด	รัฐชาติปึกคัก	๒๕
บทที่แปด	ภาวะที่เป็นสังคม	๓๑
บทที่เก้า	กรรมสิทธิ์ในที่ดิน	๓๓

ตอนที่สอง

บทที่หนึ่ง	อำนาจอธิปไตยมีอาจจะถ่ายโอนกันได้	๔๑
บทที่สอง	อำนาจอธิปไตยเป็นสิ่งที่แบ่งแยกมิได้	๔๓

(๑๐) สัญญาประชาคม/หลักแห่งสิทธิทางการเมือง

บทที่สาม	เจตจำนงร่วมผิดพลาดได้หรือไม่	๔๗
บทที่สี่	ขอบเขตของอำนาจอธิปไตย	๕๑
บทที่ห้า	สิทธิในชีวิตและความตาย	๕๗
บทที่หก	กฎหมาย	๖๑
บทที่เจ็ด	ผู้บัญญัติกฎหมาย	๖๗
บทที่แปด	ประชาชน	๗๓
บทที่เก้า	ประชาชน (ต่อ)	๗๗
บทที่สิบ	ประชาชน (ต่อ)	๘๑
บทที่สิบเอ็ด	ระบบต่างๆ ในการบัญญัติกฎหมาย	๘๗
บทที่สิบสอง	ประเภทของกฎหมาย	๙๑

ตอนที่สาม

บทที่หนึ่ง	ว่าด้วยรัฐบาลโดยทั่วไป	๙๗
บทที่สอง	หลักการต่างๆ ที่ใช้ในการก่อตั้งรัฐบาล	๑๐๕
บทที่สาม	รูปแบบของรัฐบาล	๑๐๙
บทที่สี่	ประชาธิปไตย	๑๑๓
บทที่ห้า	อภิชนาธิปไตย	๑๑๗
บทที่หก	ราชาธิปไตย	๑๒๑
บทที่เจ็ด	รัฐบาลแบบผสม	๑๓๑
บทที่แปด	เชื่อว่ารัฐบาลทุกรูปแบบ จะเหมาะสมกับทุกประเทศ	๑๓๓
บทที่เก้า	เครื่องหมายของรัฐบาลที่ดี	๑๔๑
บทที่สิบ	การใช้อำนาจในทางที่ผิดของรัฐบาล และแนวโน้มไปสู่ความเสื่อม	๑๔๕
บทที่สิบเอ็ด	ความตายของกายการเมือง	๑๔๙

บทที่สิบสอง	จะอ้างอำนาจอธิปไตยไว้ได้อย่างไร	๑๕๑
บทที่สิบสาม	จะอ้างอำนาจอธิปไตยไว้ได้อย่างไร (ต่อ)	๑๕๕
บทที่สิบสี่	จะอ้างอำนาจอธิปไตยไว้ได้อย่างไร (ต่อ)	๑๕๙
บทที่สิบห้า	ตัวแทนหรือผู้แทน	๑๖๑
บทที่สิบหก	การจัดตั้งรัฐบาลไม่ใช่สัญญา	๑๖๗
บทที่สิบเจ็ด	การจัดตั้งรัฐบาล	๑๗๑
บทที่สิบแปด	วิธีป้องกันการแย่งชิงอำนาจของรัฐบาล	๑๗๓

ตอนที่สี่

บทที่หนึ่ง	เจตจำนงร่วมเป็นสิ่งที่ทำลายไม่ได้	๑๗๙
บทที่สอง	การออกเสียง	๑๘๓
บทที่สาม	การเลือกตั้ง	๑๘๗
บทที่สี่	โคมีเต้ หรือสมัชชาประชาชนโรมัน	๑๙๑
บทที่ห้า	ตรีบุษ - ศาล	๒๐๕
บทที่หก	ผู้พิพากษา	๒๐๙
บทที่เจ็ด	ผู้เซ็นเซอร์	๒๑๕
บทที่แปด	ศาสนาพลเมือง	๒๑๙
บทที่เก้า	สรุป	๒๓๓
เชิงอรรถผู้แปล		๒๓๕
เชิงอรรถโดยรุสโซ		๒๓๙
อธิบายเพิ่มเติมโดยผู้แปล		๒๔๓